

Arrest

nr. 39 183 van 23 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE HONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Al Mahas origine en afkomstig van Badini eiland. Op 10-jarige leeftijd verhuisde u naar Khartoum Bahri. U bent sinds 8 jaar lid van een Nubische vereniging, Tagamoh Alnoubi, die de belangen van de Nubiërs verdedigt en zich verzet tegen de bouw van de Kajbar dam in de regio. Toen u op 13 juni 2007 wilde deelnemen aan een betoging tegen de bouw van deze dam, werd u onderweg samen met een aantal van uw collega's door de politie tegengehouden en vervolgens naar een militaire kazerne gebracht. Daar werden jullie namen opgeschreven en werd gezegd dat jullie ernstige problemen zouden krijgen indien jullie nog zouden manifesteren. De volgende ochtend werden jullie vrijgelaten en keerden jullie terug naar Khartoum. Vervolgens werd u op 7 september 2008 bij u thuis door de veiligheidsdiensten gearresteerd

en naar een u onbekende plaats gebracht. U werd er onder andere ondervraagd over uw banden met Harakat Tahrir Kosh (Kosh Liberation Movement of KLM), een gewapende beweging uit de regio, waar u echter niets mee te maken heeft. Toen u hen na 3 dagen van ondervragingen nog steeds geen informatie bezorgde, begonnen ze u te folteren. Twee maanden later werd u in half bewusteloze toestand gevraagd een papier te ondertekenen. Vervolgens reden ze met u naar de Saad Gishra Souq in Khartoum Bahri, waar u uit de wagen werd gesmeten. U werd door een aantal voorbijgangers geholpen en per riksha taxi naar huis gebracht. Onderweg hoorde u de chauffeur aan een andere inzittende zeggen dat hij de indruk had gevolgd te worden. Thuis werd u verzorgd, waarna u de verantwoordelijke van uw cel contacteerde, (M.M.), om hem te vertellen wat er gebeurd was. Hij kwam u oppikken en bracht u naar een van zijn kennissen, een zekere (R.M.S.), bij wie u een tijdje kon onderduiken. In januari 2009 kreeg (R.) echter het bezoek van de autoriteiten bij hem thuis omdat hij er iemand zou verbergen. Zijn echtgenote kwam jullie waarschuwen, waarop jullie via het dak naar het huis van (R.)s ouders vluchtten. Daar bleef u een 15-tal dagen ondergedoken terwijl (M.) uw vertrek naar Port Soedan regelde, van waaruit u Soedan zou kunnen verlaten. U werd per wagen naar een zekere (H.) in Port Soedan gebracht. Deze vond op zijn beurt een passeur die u ongeveer een maand later per schip het land hielp verlaten. U meerde aan in België, waar u op 23 maart 2009 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen. De door u afgelegde verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas zijn immers dermate vaag, tegenstrijdig en bedenkelijk, dat zij de door u ingeroepen "vrees voor vervolging" of een dergelijk "risico op het lijden van ernstige schade" geenszins ondersteunen.

Zo verklaart u gedurende 8 jaar lid te zijn geweest van een vereniging die zich inzet voor de rechten en de belangen van de Nubiërs door onder andere activiteiten te organiseren waar hun onrechtvaardige behandeling door de Soedanese autoriteiten wordt besproken. De vereniging verzette zich vooral ook tegen de bouw van de Kajbar dam die een groot deel van de regio zal doen overstromen en kwam tot juni 2007 wekelijks samen om de problematiek te bespreken (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 8-10). In dergelijke omstandigheden is het dan ook zeer bedenkelijk te noemen dat u enkel de vertegenwoordiger van uw lokale cel kent en niet eens met zekerheid weet of er nog iemand boven hem staat. U dacht van wel maar kon alleszins geen naam van een eventuele voorzitter of hogergeplaatste in de organisatie geven (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 8-9). Bevreemdend is ook het feit dat u wekelijks vergaderde om de grote manifestatie van 13 juni 2007 tegen de bouw van de dam voor te bereiden, maar dat u, gevraagd welke dorpen in de regio bedreigd worden door de bouw van de dam, amper 3 dorpen kon opnoemen terwijl er in werkelijkheid meer dan 30 bedreigd worden (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 8) (zie landeninformatie). Te uwer verdediging verklaarde u de regio niet goed te kennen, wat op zich echter opnieuw bedenkelijk overkomt voor iemand die niet alleen verklaart afkomstig te zijn van de regio maar ook beweert 8 jaar lid te zijn geweest van een vereniging die zich inzet voor de belangen van de Nubiërs in de regio en bovendien wekelijks vergaderde om een manifestatie tegen de bouw van de dam voor te bereiden.

U bleek voor het overige ook opmerkelijk onwetend te zijn aangaande andere betogingen en arrestaties naar aanleiding van de bouw van de Kajbar dam. Gevraagd of er voor 13 juni 2007 betogingen plaatsvonden, antwoordde u enigszins ontwijkend dat er altijd gemanifesteerd wordt door de Nubiërs en dat dan telkens iedereen opgepakt wordt door de politie. Meer kon u daar echter niet over kwijt omdat u enkel aan de betoging van 13 juni 2007 deelnam daar u enkel gezegd werd die dag deel te nemen (sic) (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 11). U kon evenmin zeggen of er naar aanleiding van de bouw van de dam ook betogingen plaatsvonden in Khartoum (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 11) en kon geen namen geven van personen - andere dan uzelf en de 3 overige leden van uw vereniging die samen met u vastgehouden werden - die naar aanleiding van het protest op 13 juni 2007 of in de periode erna gearresteerd werden (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 12-13). Zelfs wanneer u bijvoorbeeld uitdrukkelijk de naam van de in juli en augustus 2007 gearresteerde Osman Ibrahim werd gegeven, de woordvoerder van het Volkscomité tegen de bouw van de Kajbar dam dat het protest tegen de bouw van de dam coördineert (zie landeninformatie), kon u deze persoon geenszins situeren (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 9). U bleef nochtans ook na uw arrestatie op 13 juni 2007 nog maandelijks deelnemen aan de vergaderingen van uw cel (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 14), zodat van u redelijkerwijze mag verwacht worden dat u enigszins op de hoogte zou zijn van de ontwikkelingen die na 13 juni 2007 plaatsvonden, hetgeen niet het geval blijkt te zijn. Tot slot kon u geen enkele andere organisatie noemen die zich verzet tegen de bouw van de dam

(gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 13), en kon u vreemd genoeg evenmin andere Nubische clubs of verenigingsplaatsen bij naam noemen (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 10). Dit alles is uiteraard zeer bedenkelijk te noemen in hoofde van iemand die beweert 8 jaar lid te zijn geweest van een vereniging die zich inzet voor de belangen van de Nubiërs in de regio, wekelijks - en vervolgens maandelijks - te hebben vergaderd omtrent de problematiek, en pamfletten te hebben uitgedeeld om mensen aan te moedigen deel te nemen aan bijeenkomsten waar de cultuur, tradities en problemen van de Nubiërs besproken werden. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan men zich dan ook ernstige vragen stellen bij de oorzaak van de door u aangehaalde problemen, met name uw beweerde engagement en inzet tegen de bouw van de Kajbar dam.

U legde bovendien bedenkelijke en tegenstrijdige verklaringen af betreffende de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS op 13 juni 2007 samen met Roushdi Abdeen, Mohamed Ahmed en Mohamed Abdel Montalab gearresteerd te zijn geweest (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 7), terwijl u het tijdens het laatste gehoor op het CGVS niet meer had over Mohamed Abdel Montalab maar over Abdelsalaam Ibrahim (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 2). Hiermee geconfronteerd kon u geen verklaring geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 9). Meer zelfs, wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor één andere naam opgaf, antwoordde u verkeerdelijk dat het dan Mohamed Abdeen moest zijn in de plaats van Mohamed Ahmed (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 9), wat een nieuwe tegenstrijdigheid is en een bijkomende bevestiging vormt voor de twijfels omtrent de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Voorts verklaarde u na uw arrestatie op 13 juni 2007 gedurende 12 uur vastgehouden te zijn geweest en vervolgens na het opschrijven van uw naam vrijgelaten te zijn geweest (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 12). Vervolgens bleef u maandelijks vergaderingen bijwonen en ondervond u gedurende meer dan een jaar geen enkel probleem meer. Op 7 september 2008 werd u dan plots gearresteerd en ondervraagd over uw banden met het Kosh Liberation Movement, een beweging waar u echter niets mee te maken hebt (gehoorverslag CGVS dd. 05/08/2009, p. 14). U kon de autoriteiten dan ook geen informatie verschaffen en werd gefolterd. Na 2 maanden slechte behandeling werd u plots gevraagd een document te tekenen, waarvan u echter de inhoud niet kent omdat u half bewusteloos was als gevolg van de mishandelingen die u onderging (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 4), en werd u vervolgens vrijgelaten. Gevraagd waarom u vrijgelaten werd, antwoordde u te veronderstellen dat ze dachten dat u zou sterven (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 8). U stelde na uw vrijlating nog in de gaten te worden gehouden, maar baseerde zich hiervoor louter op het feit dat terwijl u half bewusteloos was u de taxichauffeur tegen een andere inzittende zou hebben horen zeggen dat hij het gevoel had al de hele tijd gevolgd te worden (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 4 en 8), wat uiterst vaag en weinig overtuigend overkomt. U bracht de verantwoordelijke van uw cel op de hoogte van uw arrestatie en van het feit dat u dacht nog steeds in de gaten te worden gehouden, zodat men zich dan ook vragen kan stellen bij het feit dat hij het risico zou gelopen hebben u in persoon bij u thuis te komen ophalen, te meer de autoriteiten u tijdens uw detentie naar de verantwoordelijke van uw cel zouden gevraagd hebben (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 3 en 8). Vervolgens bracht hij u naar een kennis van hem, een zekere (R.M.S.), bij wie u ongeveer 1 maand en 10 dagen ondergedoken bleef (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 4-5). Ondanks uw verblijf van meer dan 1 maand bij deze persoon kon u echter niet aangeven of hij al dan niet lid was van jullie vereniging, noch welk werk hij deed of hoe zijn kinderen heetten (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 4-6), hetgeen opnieuw zeer bedenkelijk is. Voorts is het eveneens bedenkelijk te noemen dat u het risico zou genomen hebben het huis van (R.) te verlaten om uw zakenpartner - nota bene op de markt - te ontmoeten om jullie zaken te regelen (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 5), hetgeen u overigens niet zal ontkennen daar u zelf verklaart te veronderstellen dat de autoriteiten u op die manier opnieuw op het spoor kwamen (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 5).

Tot slot legde u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw vlucht uit Soedan. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat u 1 nacht bij uw passeur (H.) verbleef, en dat deze u vervolgens aan een tweede passeur voorstelde die u aan boord van een schip hielp (gehoorverslag DVZ, nr. 33). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter in strijd hiermee dat u in Port Soedan enkel bij Hassan verbleef, en dit meer bepaald gedurende 1 maand en 4-5 dagen (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 8). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat (H.) u inderdaad aan de tweede passeur voorstelde, maar dat u wel degelijk ongeveer 1 maand bij Hassan verbleef (gehoorverslag CGVS dd. 11/09/2009, p. 8), hetgeen echter geen afdoende verklaring, laat staan weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheid vormt.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat de door u afgelegde verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas dermate vaag, tegenstrijdig en bedenkelijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Derhalve maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Het door u voorgelegde uittreksel uit het geboorteregister en uw rijbewijs bevatten immers enkel identiteitsgegevens die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker merkt op dat hij sinds zijn folteringen na zijn tweede arrestatie psychische problemen heeft ondervonden en nog steeds ondervindt. Het opvangcentrum zou meermaals gemeld hebben dat hij zeer verward is en ondermeer dingen vergeet zoals bijvoorbeeld zijn rugzak of zijn afspraken. Dit werd per schrijven van 6 juli 2009 gemeld aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), hetgeen in bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Hierin werd uitdrukkelijk gevraagd hiermee rekening te houden bij het interview en werd gesteld dat een psychologisch onderzoek aangeraden geacht werd. Deze problematiek werd ook voor de aanvang van het gehoor vermeld. Aan dit verzoek tot psychologisch onderzoek werd geen gevolg gegeven, hoewel meermaals tijdens het gehoor zou gebleken zijn dat verzoeker de vraag niet begreep en zich soms zelfs in een 'andere wereld' bleek te bevinden. Verzoeker werd op 6 oktober 2009 door de arts van het opvangcentrum doorverwezen naar een psycholoog waarmee hij op 10 november 2009 een afspraak heeft, zoals blijkt uit het stuk dat werd toegevoegd aan het verzoekschrift.

Verzoeker betwist zijn gebrekkige kennis van de vereniging waarvan hij 8 jaar lid was en die zich inzet voor de rechten en de belangen van de Nubiërs en zich vooral verzette tegen de bouw van de Kajbar dam. Hij werpt op dat uit veiligheidsoverwegingen nooit de echte namen van de leden worden gebruikt, enkel de bijnamen. De voorzitter werd dus voorzitter genoemd en daardoor is verzoeker niet op de hoogte van zijn echte naam.

Verzoeker stelt voorts dat hij de vraag zo begrepen had dat er enkel gevraagd werd naar de dorpen binnen Dungula die werden bedreigd door de bouw van de dam en niet deze buiten Dungula. Bovendien zou hij zeven dorpen opgesomd hebben.

Betreffende de opgeworpen onwetendheid aangaande andere betogingen en arrestaties naar aanleiding van de bouw van de Kajbar dam stelt verzoeker dat hij dacht dat de vraag was of hij zelf nog in andere betogingen of arrestaties betrokken was geweest, wat niet het geval was.

Ook toen het CGVS de naam Osman Ibrahim vermeldde, kon verzoeker hem niet kaderen. Hij blijft erbij niet op de hoogte te zijn van de aanhouding van deze man aangezien Osman Ibrahim niet de vertegenwoordiger was van de lokale cel van de vereniging van de Nubiërs waarvan hij deel uitmaakte.

Verzoeker meent dat er hem op de dag van de arrestatie op 13 juni 2007 verkeerde namen betreffende de gearresteerden werden meegedeeld. Nadien bleek echter dat niet Mohamed Abdel Montalab gearresteerd was, maar wel Abdelsalaam Ibrahim.

Vervolgens bevestigt verzoeker dat hij gedurende een jaar nog in het geheim vergaderingen gehouden heeft met zijn vereniging zonder enige problemen te hebben ondervonden. Hij kan dan ook niet verklaren waarom men plots op 7 september 2008 bij hem binnenviel en hem opnieuw arresteerde. Verzoeker betoogt dat het niet is omdat hij hiervoor geen verklaring heeft dat hij daarom niet de waarheid zou vertellen. Hij diende sinds zijn laatste vrijlating lange tijd te herstellen van de folteringen en werd verzorgd door zijn familie. Ook zijn familie stelde dat hij in de gaten werd gehouden. Dat hij zelf niemand heeft gezien wijt verzoeker aan zijn langdurig herstel.

Tijdens het verblijf bij R.M.S. verbleef hij niet in het gezin zelf, maar in een kamer ver van de woning gelegen. Verzoeker voert aan dat enkel de vrouw van R. hem eten en drinken bracht en dat hij geen contact had met de rest van de familie.

Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en CGVS verklaard kunnen worden door een probleem met de vertaling

tussen de tolk en hem. Hij heeft tijdens het gehoor op DVZ uitdrukkelijk verklaard liever een Soedanese tolk te hebben die hem beter zal begrijpen.

Verzoeker werpt op geen bescherming te kunnen vragen bij de autoriteiten van zijn land van herkomst gezien hij reeds twee maal gearresteerd werd door agenten van de staatsveiligheid en hierbij werd gefolterd.

Bij aangetekend schrijven van 1 december 2009 wordt het verslag bijgebracht van verzoekers consultatie bij een psycholoog op 10 november 2009.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Aangaande verzoekers aangevoerde psychologische problemen wordt een verslag bijgebracht van zijn bezoek bij een psycholoog (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Verzoeker verduidelijkt niet welk onderdeel van dit verslag dienstig zou zijn ter beoordeling van zijn relaas. Uit het verslag kan niet afgeleid worden dat verzoeker omwille van zijn psychische gesteldheid de feiten ten grondslag aan zijn relaas niet (duidelijk) zou kunnen aanbrengen of omschrijven.

Uit het gehoorverslag van 5 augustus 2009, waar verzoekers raadsman opnieuw verwees naar haar schrijven van juli 2009, blijkt dat de dossierbehandelaar voorstelde om het interview aan te vangen maar het te beëindigen indien zou blijken dat er problemen optreden, waarmee verzoekers raadsman akkoord ging (administratief dossier, stuk 7, p.1). Zij maakte voor het overige geen verdere opmerkingen omtrent de psychologische toestand van verzoeker of de invloed hiervan op zijn verklaringen. Uit het gehoorverslag kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker hierdoor verhinderd zou zijn om duidelijke verklaringen af te leggen. Verzoeker werd op 11 september 2009 opnieuw uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS. Bij aanvang van dit gehoor werd hem gevraagd of hij opmerkingen had over het vorige gehoor, waarop hij stelde "*Neen, alles was goed*" (administratief dossier, stuk 4, p.1). Ook toen verzoekers raadsman werd gevraagd of zij nog opmerkingen wenste te formuleren, verwees zij niet naar de eerder aangehaalde psychologische problemen (*ibid.*, p.10). Het gehoorverslag van dit tweede gehoor geeft voorts evenmin blijk van moeilijkheden die zouden kunnen worden verbonden aan mogelijke psychologische oorzaken. De Raad treedt verweerder derhalve bij waar deze concludeert dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn beweerde psychologische toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven.

Verzoeker tracht de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen op de DVZ en het CGVS tevens toe te dekken door tolkproblemen en wijst erop hij op DVZ had opgemerkt dat hij liever zou worden bijgestaan door een Soedanese tolk. Verzoeker laat echter na te verduidelijken welke van zijn verklaringen in concreto foutief zouden zijn vertaald. Afgezien van de voormelde opmerking op de DVZ maakte verzoeker bovendien op geen enkel ander moment tijdens de procedure melding van problemen met de vertaling, hoewel hem er meermaals op gewezen werd dat eventuele problemen, betreffende de tolk of andere, gemeld moeten worden (administratief dossier, stuk 7, p.1; stuk 4, p.1). Zijn verklaringen op de DVZ, inclusief de vragenlijst, werden hem voorgelezen in het Arabisch, waarna hij deze ter goedkeuring ondertekende. Voordat verzoeker opmerkte dat hij de voorkeur gaf aan een Soedanese tolk, verklaarde hij overigens dat hij alles goed had begrepen (administratief dossier, stuk

14). Wanneer verzoeker bij aanvang van het eerste gehoor op het CGVS naar de nationaliteit van de tolk vroeg, antwoordde deze dat hij geen Soedanees was, maar gaf hij aan over voldoende ervaring te beschikken en zeer zorgvuldig te zijn, waarop verzoeker akkoord ging en verklaarde de tolk goed te begrijpen. Onmiddellijk daarna bevestigde verzoeker nogmaals dat op de DVZ alles goed verlopen was (administratief dossier, stuk 7, p.2). Bij aanvang van het tweede gehoor voor het CGVS stelde verzoeker eveneens geen opmerkingen te hebben over het vorige gehoor op het CGVS en formuleerde hij voor het overige geen opmerkingen omtrent de tolk (administratief dossier, stuk 4, p.1). Hoewel uit de gehoorverslagen blijkt dat enkele vragen herhaald dienden te worden, kunnen er voor het overige geen communicatieproblemen worden vastgesteld en blijkt dat de gehoren op normale wijze zijn verlopen. Het post factum aanvoeren van vertaalproblemen ter verklaringen van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verschillende gehoren kan derhalve niet worden aanvaard, te meer daar deze tegenstrijdigheden de kern van verzoekers vluchtrelaas raken en dermate frappant zijn dat zij niet kunnen worden toegedeekt door nuances in de vertaling omwille van de nationaliteit van de tolk.

Voor DVZ gaf verzoeker immers aan één nacht bij H. te hebben verbleven waarna hij zou voorgesteld zijn aan een tweede smokkelaar die hem aan boord van een schip hielp, terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat hij gedurende meer dan een maand bij H. verbleef.

Ook aangaande de personen die zoals verzoeker op 13 juni 2007 zouden gearresteerd zijn, blijken zijn verklaringen niet coherent. Dat hem aanvankelijk foutieve namen zouden zijn meegedeeld vormt geenszins een afdoende verklaring gezien verzoeker deze verklaring niet gaf op het ogenblik waarop hij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden tijdens het tweede gehoor op het CGVS (administratief dossier, stuk 4, p.9).

De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven derhalve onverminderd staande.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt voorts ondermijnd door zijn vage verklaringen en onwetendheid met betrekking tot de vereniging waarvan hij beweert jarenlang lid te zijn geweest en de belangen van de Nubiërs zou hebben verdedigd in hun verzet tegen de bouw van de Kajbar dam, hetgeen de rechtstreekse oorzaak vormt van zijn vermeende vrees voor vervolging.

Zo bleek verzoeker niet in staat de naam van de voorzitter van de organisatie te geven en kende hij enkel de naam van de vertegenwoordiger van zijn eigen cel. Verzoekers argumentatie dat hij niet op de hoogte was van de naam van de voorzitter omdat er uit veiligheidsoverwegingen geen namen zouden worden gebruikt en hij dus aangesproken werd als "voorzitter" kan geenszins worden aanvaard gezien verzoeker niet eens wist of er nog iemand boven zijn eigen verantwoordelijke stond, van wie hij overigens wel de echte naam kende (administratief dossier, stuk 7, p.9).

Dat hij de vraag over de bedreigde dorpen verkeerd zou hebben begrepen en zeven dorpen zou hebben opgenoemd vindt geen steun in het administratief dossier gezien verzoeker werd gevraagd: "*Welke dorpen worden bedreigd door de bouw van de dam?*" en waarop hij antwoordde: "*Sebbo, Jaddo, Mashkalia, alle regio's naast de dam*". Gevraagd waarom hij slechts drie bedreigde dorpen kent, antwoordde verzoeker: "*ik ken de regio niet (...) ik was heel jong toen ik de regio verliet*" (ibid., p.8).

Ook wat betreft zijn onwetendheid over andere betogingen en arrestaties beperkt verzoeker zich tot de post factum bewering dat hij de vraag verkeerd begrepen had, hetgeen opnieuw niet kan worden aanvaard ter vergoelijking van de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing, mede gelet op de bovenstaande overwegingen omtrent de aangevoerde communicatieproblemen.

Dat Osman Ibrahim geen deel uitmaakte van de lokale cel waarin verzoeker actief was kan evenmin worden aangenomen ter verklaring van het feit dat hij diens naam niet herkende gezien dit een belangrijke figuur was in de strijd tegen de bouw van de dam en deze eveneens gearresteerd werd, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier (stuk 18: "landeninformatie"). Evenmin was verzoeker in staat om andere verenigingen of organisaties die strijden tegen de bouw van de dam te benoemen (administratief dossier, stuk 7, p.13).

Nochtans kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker op de hoogte is van de voormelde elementen, gezien hij verklaarde sinds 2001 lid te zijn van een vereniging die zich inzet voor de belangen van de Nubiërs in hun strijd tegen de bouw van de Kajbar dam. Zijn onwetendheid valt moeilijk te rijmen met zijn beweerde engagement gezien hij verklaarde wekelijks - na zijn arrestatie van 13 juni 2007 nog maandelijks - te vergaderen over de gebeurtenissen in de regio, in het bijzonder over de bouw van de dam en hij eveneens verantwoordelijk zou zijn geweest voor het rekruteren van nieuwe leden voor de organisatie, het organiseren van activiteiten en het uitdelen van pamfletten (administratief dossier, stuk 7, p.9, 14). Van iemand die beweert zijn land van herkomst ontvlucht te zijn uit vrees voor vervolging omwille van zijn betrokkenheid bij een organisatie kan wel degelijk worden verwacht dat hij

duidelijke en correcte verklaringen kan afleggen hieromtrent en zijn engagement aannemelijk kan maken.

Voorts merkt de bestreden beslissing terecht op dat de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten evenmin aannemelijk kunnen worden geacht waar hij, die na zijn arrestatie in juni 2007 reeds na twaalf uur werd vrijgelaten, meer dan een jaar later in september 2008 plots opnieuw zou gearresteerd, twee maanden vastgehouden en gefolterd worden om nadien te worden vrijgelaten omdat men dacht dat hij zou sterven.

Voorts worden verzoekers verklaringen aangaande zijn verblijf bij R.M.S., een kennis van de verantwoordelijke van zijn cel in de vereniging, terecht te vaag geacht daar hij niet op de hoogte bleek van het feit of deze persoon al dan niet lid was van de vereniging en hij evenmin informatie kon geven over diens werk en kinderen, terwijl hij daar nochtans meer dan een maand zou hebben verbleven. Dat verzoeker enkel contact zou hebben gehad met de vrouw van R.M.S. en hij in een kamer bleef die ver van de woning lag overtuigt geenszins.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen concludeerde verweerder terecht geen geloof te hechten aan verzoekers beweerde activiteiten voor de Nubische vereniging, de arrestaties die hij zou hebben ondergaan en de vrees voor vervolging die hij hieraan koppelt.

Verzoekers opmerkingen omtrent het gebrek aan bescherming door de nationale autoriteiten worden, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet dienstig geacht.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. In ondergeschikte orde wenst verzoeker aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de subsidiaire bescherming te genieten overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar de reeds aangehaalde redenen en stelt dat hieruit blijkt dat hij ernstige schade zou lopen indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.2.2. Verzoeker baseert zijn vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn aanvraag tot erkenning als vluchteling. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.1.2) en de overige elementen in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS